

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΑΙ

ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος β'

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός...

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν...

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν...

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα...

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν...

(Ζήτηι ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ).

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος· παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ ὁ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τό, Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν... Τό, Καταξίωσον...

Εἰς δὲ τὸν Στίχον τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν.

Ἡ Ἀνάστασίς σου, Χριστέ...

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Πάντων θλιβομένων ἢ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σώζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ὃ τάλας ἔπραξα πάσης κατακρίσεως, ἄξιος πέφυκα· ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθῆσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μὴ με καταισχύνῃς Θεονύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἄλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰ μὴ σὲ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ καταισχύνῃς, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδου, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθοῖται γενόμεναι...

(Ζῆτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ).

Νῦν ἀπολύεις... Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυφαγοῦντες.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Τό, Χριστός ανέστη... ὡς σύνηθες· εἶτα ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ α΄ Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ΄.

Ἦχος β΄

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναιξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου, ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο σοὶ βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου· πυλωροὶ δὲ Ἄιδου, ἰδόντες σε ἔπηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκοτόυς, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.

ᾠχος β'. Ανατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὑροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτῆς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἔξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἔξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριαι κιρνᾶτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Αἰδης θρηνεῖ δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὑροῦσαι δὲ τὸν ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι, μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζωώσας, τεθανάτωται; ὁ τὸν Αἶδην σκυλεύσας, πῶς τέθραπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ᾠχος β'.

Παρηλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν...

Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. ᾠχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὑροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὑρήσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Ἠιτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντριψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον. ᾠχος β΄.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν... κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτει, σελ. 13-14.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβών, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὄν πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμáμενον θεασάμενος, ζόφον περιβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερῶρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὕμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν

Ἀναστάσεως ἡμέρα...

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος β'.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄϊδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη

ἄλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῶι ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῶι

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὕμνῳ τῆς θεαρχίας σέλας.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἄσματος ἄνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρούρησον, καὶ σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκώς, ὁ Πατὴρ ὡς αἴτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον τῆ καρδία μου πήγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγῆς Μονὰς θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέδασον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις, καὶ ποίησον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλανθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν Θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγώγησεν.

Ωιδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἰσότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἷς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς ἀὐλους καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὕμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέξαι τὴν αἶνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνθείημεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἁγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἔπλασας· καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεὸς καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἠμάρτομεν, συγχώρησον Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρᾳ τῷ σῷ Υἱῷ Ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδης τὴν ποιμήνην σου, πρεσβείαις Χριστὲ τῆς τεκούσης σε.

Ωιδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄυλοι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλίνῃ γλώσσει τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

ὑπάρχων πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκῆς ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτίρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς εἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἠνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ Παντουργὸς εὗρηκε, μόνῃ σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Ωιδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώρους ἀπλῶν ἀκτῖνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρούρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὠφθης πυρὸς ἐν εἴδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατρὸς ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος Θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Ἡ φυσικὴν, συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν ἀυγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ωιδῆ στ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου. (δίς)

Ἐν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτως, Παρθένε ὁ Ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σου, τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς Ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σὲ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὠδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθῆς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμενῶν ἡ παράκλησις·

διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ωιδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῆσ.

Ῥυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάσ πρὸσ ἀτρεψίαν, μόνοσ ὑπάρχων ἀναλλοιώτοσ, ὁ τρισυπόστατοσ Κύριοσ· δεῖξον οὖν κάμοῦ τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸσ τὸ δοξάζειν σε θερμῶσ, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶσ. (δίς)

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν ἀϋλων οὐσιῶν ταῖσ σαῖσ ἀκτίσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερευόντα φῶτα· ὧν κάμὲ ταῖσ ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαισ δεῖξον φῶσ, ὡσ φωτουργοσ τριλαμπῆσ.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνειν ἡμᾶσ, καὶ ὑψοῦν πρὸσ οὐρανοὺσ μὴ διαλίπησ, τοὺσ σὲ φιλοῦντασ, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενοσ, ἄνθρωποσ ἐν μήτρα Παρθένου, καὶ θεώσασ τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνω δόξησ τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενοσ.

Ωιδὴ η'. Ἰνδάλματοσ χρυσοῦ.

Ἀπρόσιτε Τριάσ, συναῖδιε, συνάναρχε θεαρχία, ἡ ἀπαράλλακτοσ ἐν πᾶσι, πλήν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηράν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ ἐνόχλησιν τῶν δαιμόνων, ἀβλαβῆ τηρῶν με αἰεὶ, Κύριε πάντων. (δίς)

Σοφῶσ καὶ πανσθενῶσ, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον, καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωβῆτῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδία, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτωσ, σὺν χοροῖσ Ἀγγέλων, εἰσ πάντα τοὺσ αἰῶνασ.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατροσ ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσασ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶσ ἀνέλαβεσ, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξασ πάντασ σέβειν, ὡσ κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰῶνων.

Ωιδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ἐκ φωτὸς ἀνάρχου, συνάναρχος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρέυστου τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δέ, καὶ τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Ἄπειρος τῇ φύσει, ὑπάρχων ὡς Θεός, ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρισμῶν, ὡς ἔχων κατωκτείρησας, Τριάς πρῶην· οὕτω καὶ νῦν, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνούμενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεὸς καὶ παντοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιίμνην φύλαττε, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τό, Ἄξιόν ἐστι... καὶ τὰ λοιπά, καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΘΩΙ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν,

Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β΄

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν. Ἔτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳ γινόμεναι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ Κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν Ἄιδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε παρῴρησίαν· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῳ, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄιδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἄμωμος, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ

Ὑπακοή. Ἦχος β΄.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α΄

Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σὲ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ἐλέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίοντάς σοι πολλά, καθ' ἑκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιώ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν·
Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β΄

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ
ἅμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δούλον· λέοντος τρόπον
κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιώ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν
δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ΄

Οἱ πεποιοῦτες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὄρει τῷ ἀγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται,
προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἐᾶ
Χριστός, τῇ ῥάβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιώ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἔνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ
τοῖς ἄθλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὀρώσιν.

Προκείμενον

Ἐξεγέρθητι Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι, ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγῇ
λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τό, Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Δ΄.

Εἶτα τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... καὶ τὰ λοιπά, ὄρα σελ. 16.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ΄, τῆς Θεοτόκου εἰς β΄, καὶ
τῶν Μυροφόρων εἰς στ΄.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α΄.

Ωιδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα » Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ » γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβί- » βασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος α΄.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους*.

Ωιδὴ α΄. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν Μωσέως ὠδήν, ἀναλαβοῦσα βόησον ψυχὴ· » Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· » οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Ἐσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθής τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω Ἀγαθέ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἑγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ἐλογίσθης Σωτήρ, μετὰ νεκρῶν νεκροὺς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθορὰν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνωσ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστός, νεκροὺς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ἄθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκροὺς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστόν, καὶ τοῖς θείοις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε Μονάς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα...

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰσμός.

» Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου » τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τᾶς- » φου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτος, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια·
ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι
συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ
σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ
γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἄγνη, τὸ φέγγος
ἀστράψαντος.

Θεὸν ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον,
θεασαμένη Ἄγνη, χόρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, Ἄχραντε μέγαλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, » ἀνάδειξόν με, γεωργέ
τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν » ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς
πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτήρ.

Ἰουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Απόλυσόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν·
ἄρον, ἄρον, σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ φῶς, ἡ γῆ ἐσειέσθη, καὶ ἐκ
τάφου νεκροί, ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύη
Υἱέ; ποῦ ἀπέρχη ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφήν, τιμῶ τὰ Πάθη, καὶ
τοὺς ἥλους τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀδάμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν
αὐτῷ, τῶν δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καὶ πύλαι Ἰδαίου, καὶ
θανάτου τὰ δεσμά, διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀνέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ
λυτρωτής, ὁ ἐγείρας τὸν Ἀδάμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἢ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις γυναιξί,
καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν,
προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἑνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἶ Σεμνή, ἢ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ῥάβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ
Χριστός, κατὰ σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν...

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ
λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ
Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωή.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται
συμφώνως· καινὴν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ
τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε,
τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, » στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ
δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγε- » λον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία
τῷ » κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς
βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ
ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιάδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅν ἀπεκύησας Χριστόν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἢ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προ- » βλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοὴν σου ἀκήκοα » καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου » κατασκίου, ἐπεδήμησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἄιδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδάμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ὁ εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὁ ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μου, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγᾶσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ἄιδης Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὐς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδούς ἐρευνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὧ παράνομοι ἐχθροί, ἀλλ' ἐξανέστη ὁ Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ὁ ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄϊδην, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἐγέρσει, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὅντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων· Θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ὁ Μυροφόροις τό, Χαίρετε ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας Ἀγαθέ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἐγερσίν μου, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ἰωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα

Ἵπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξειπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυῆς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεσιν ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαί μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς...

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν » ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν » ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλ- » λοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄιδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδοκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκοῦσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτῆρ μου διασκεδά- » σας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, καταύγασόν με ὡς » μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορεὺς τῆς ἁμαρτίας, ἐξέδυσάς με Σωτῆρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἐξῥάψέ μοι, ἡ ἁμαρτία μου, οἶμοι! μὴ φυλάξαντι Σωτῆρ μου τὴν ἄχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὄφεως βουλῇ.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστροκοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστὰς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλιπές με τὴν μόνην, Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῆ Ἐγέρσει, συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄιδη τὸ νίκος, ὁ Ἀδὰμ συνεκβοάτω· συντέτριψαι ζωώσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζώσαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὃς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκήδευσε πιστῶς.

Δόξα

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις, καὶ ἐν τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρῳ κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος...

Ωιδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτερ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἀνήκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρος, πρὸς τὴν ἄφθαρτον, καὶ αἰδίων ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι ἀεὶ, καὶ ἐν πελάγει » τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὡς περ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ » θηρός, κάμῃ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστὶν ὁ Ἄιδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν ῥομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νεκρός· οὐς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεὶς.

Ἐσκύλευται ὁ Ἄιδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοίχθη, ἐγείρεσθε· βοᾶ ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄιδου ὁ Χριστός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκροὺς οὐς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτέ, νῦν ἀπαιτούμενος Ἄιδη, ἀπόδος μοι· βοᾶ σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦς.

Ὁ Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν καὶ τοὺς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόανθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι μυρίσας δὲ τὸν λυθέντα σου ναόν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τῇ σορῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαρὰν.

Δόξα

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὄν ἐν Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ἀίδιον Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρι ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοί, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις...

Κοντάκιον. Ἀυτόμελον. ᾠχος β΄.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγξάμενος, τὸν θρηνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διεπόρουσιν τῷ νοῦ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκύλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐβόησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἔτι δὲ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δέ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχ· \Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτρια μύρα.

Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ καθ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γάρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυνάγωγος γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βόθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ θεία δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατριδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς

Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχω, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ παρήρησια πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδασκε. Λέγεται μέντοι, ὡς καὶ Νικόδημος οὗτος, λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὧν, καὶ ἀκριβέστερον τὰς τε βουλάς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδῶς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἵπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυναικῶν ἐτάχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πίστωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάχθη, ὅτι μεθ' ἡμέρας, φησὶν, ὀκτώ ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὗται, πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχρῆν καὶ γὰρ τὸ πρῶτον πεσὸν φῦλον ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἀρὰν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκοῦσαν. «Ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἔσπευδον θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κατὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἤλειψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχρῆν· ἀλόγη γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελίξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασι· τούτου χάριν αὗται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστόν, ὡς μαθήτριά, μύρα πολυτελεῖ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δέ, καὶ ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἔπειξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτε, παραγενόμεναι, διαφόρους ὄπτασίας κατεῖδον· τοὺς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἔνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστόν ὀρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελισταί, τῶν ἐπισήμων μόνον ποιησάμενοι μνείαν, τὰς ἄλλας παρεῖδον. Ἦσαν δὲ αὗται· Πρώτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἑπτὰ ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἦτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καινῷ θανάτῳ τὸν Πιλᾶτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστόν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον ἀνεπέγκασα· ἐς ὕστερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν

Κωνσταντινούπολιν διαβιβάζεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἣτις θυγάτηρ γενομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαῖον ἔσχεν ἄνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐγεννήθησαν. Τέσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρένας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰάκωβον, τὸν λεγόμενον μικρόν, καὶ Ἰωσὴν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὡστε, ὅταν ἀκούσης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ μητέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μήτηρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφοπαιδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου. Ἑκτη ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδόμη, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλεῖσται ἦσαν, ὡς ὁ θεῖος Λουκᾶς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, φησί, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὗται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνῆ τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἐορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρώτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγειλάσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναιξί, μαθητευθείσαις Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄν- » θρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ Πάθους τὸ » θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος » εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρῶν ἐζήτηον, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγέλισαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄιδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὐτὴ ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος· ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, » ἐχόρευον βοῶντες·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀλη- » θεία καὶ κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα
διὰ τὰς » ἁμαρτίας ἡμῶν· ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος » εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἔπλασας,
ἠνέσχου προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς
πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄιδην καθελὼν,
συνεξανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν
Οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὸν· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ἠυδόκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ληστῇ, τὰς τοῦ
Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἠγείρας τὸν λυθέντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς
ἐπηγγείλω Ἀγαθὸν· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν
πηγάξεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελὼν, οὓς κατεῖχε πάλαι, Ἄιδης
πεπεδημένους.

Ὡς Ἰουδαίων ἄνοια! ὦς μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἤγειρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχον ποτέ; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθήκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφράγισται πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὄραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικῆ οὐσίας, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις Μονάς· οἰκτίρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου...

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἢ μία τῶν Σαββάτων, » ἢ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτή, καὶ πανηγυρις » ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ ἐὺλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς » αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, Βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄιδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταίος, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν » Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐ- » λογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἱ τοῦ ἡλίου ἀυγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἔδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄιδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν Ἀγαθέ, τὸν ἄχραντον Σταυρὸν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ὡ Ἰουδαῖοι τυφλοί, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὀραῖτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ὡ Ἰουδαῖοι ἐχθροί, κἂν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ἡμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσί, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκῆν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτέ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰ μὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηράν, τὴν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰ μὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρόν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰ μὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἅς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς φυλάσσοντας τὸ μνήμα. Ὅντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄιδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπόν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται;

Δόξα

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρὶ σου Ἄγνή, τὸν ἀείζωον ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή...

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα » Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου » Σιών· σὺ δὲ ἄγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ » τόκου σου.

Τροπάρια.

ὦ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν » ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, ἐν » ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ἐρῶραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Ὅξος καὶ χολὴν Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δοὺς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρωσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχη κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον ὕδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς ἀείζων πηγὴν.

Ἐλογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄϊδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄϊδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν, μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄϊδου, τὰ δεσμὰ καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας, τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ὁ εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, καὶ πισταῖς Μυροφόροις· Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα

Ἄναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυῖδ, ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν ἀείζων Χριστόν.

Φωτίζου, φωτίζου...

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. ᾠχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων. Αὐτόμελον.

ᾠχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· Τύραννον Ἄιδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν ἀγάσαι, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ λύπη. (δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ Ἀνατολικά δ'.

ᾠχος β'

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ὑμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ἐόρῳσαν μύρα μετὰ δακρῶν ἐπὶ τὸ μνήμά σου αἱ γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἄδη τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ἐσταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ ὡς ἠβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅντως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς εἶπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ

τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον
ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἐωθινόν. Ἦχος β΄.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριὰμ γυναιξί, καὶ
διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὡράθη ὁ λίθος
μετηρμένος, καὶ θεῖος νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς
ψυχῆς· Ἠγέρθη γάρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν
αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν,
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε...

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ
ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἶνους
ψάλλονται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ΄, εἶτα τὰ δ΄ Στιχηρὰ τοῦ
Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν, ἢ τὸ
Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς, Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. – Εἰς δὲ τὴν
Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προεσημειώθη καὶ
ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ΄. Ἦχος β΄.

Μνήσθητι Εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ
Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Εὐλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδάμ, Σταυρὸς ἀντεισήγαγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ
Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτήρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζῶν
δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Ἀπόστολοι ἔνδοξοι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σῶση ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡιδή στ' εἰς δ'.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ... ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἦλοις προσηλωθεῖς, τὴν ἀράν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεῖς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς, θεϊκῇ δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν· Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίους ῥῥάδας σοι, νικοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστὲ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δρᾶμομεν, σπουδῆ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρηνον ἐβόησεν· Ὁ Ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅρθρον ὁ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγῆς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ,

περικροτοῦσαι χορεύσατε· Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε, βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρησαὶ ἡμᾶς.

Κατανυκτικόν.

Ἦμαρτον εἰς σὲ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας,

ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν·
Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ...

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον...

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναίξι...

Ἐκτενὴς καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς
πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν
πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδίων
λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι
περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν
πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ἡμᾶς
ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξιώσον ἡμᾶς Θεοτόκε·
Βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς ἀεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς
σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν
Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἢ πάντων ζωῆ. (δίς)

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος. (δίς)

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιροῦς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρῦσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον, πρὶν με καταδικάσης, φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος, ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἢ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἐξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν ὁ ἀναστὰς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπών, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαρὰν· καὶ Μαθητάς, ἀναστὰς ἀποστέλλεις, κηρῦξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἐξανάστασιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην κατεφίλησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε. Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχάς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐρράναν μύρα μετὰ δακρῶν, ἐπὶ τὸ μνήμά σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ... ἰστώμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρῶτῃ ἐπεζήτην, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα, ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ δακρῶσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίουσαι· ὅμως, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ἵσμεν, ὧ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ Χερουβικὸν καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὧμοις σου βαστάζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα. Μακαρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα θεῖα, σέβομεν παλάμας σου, δι' ὧν τὸν Ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν ἐπὶ τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὅθεν, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ἦφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τοῦ σεπτοῦ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτοςνάματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορτάζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημῆμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρηῆσαι ἡμᾶς.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκεῖνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθνηοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαιται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κιρνᾶτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Αἰδῆς θρηνεῖ. Δραμοῦσαι χαρᾶ, εἴπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἡμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτίκιον· Ὁ εὐσχήμεν Ἰωσήφ...

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον...

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί...

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ἐγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ

ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω· Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ὁ φαιδρῦνας τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόφθωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαύομενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θείῳ τόκῳ

τὴν παρθενίαν συνήρμωσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'

Αἱ Μυροφόροι ὀρθραὶ γενόμεναι, καὶ τὸ μνημα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν Αἴδη ἤρπασε τῶν δεσμῶν· Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. (δίς)

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

(δίς)

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήρησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τείχος ἡμῖν γεγονάσιν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβοῦμεναι, τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγιῖδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῆ, σήμερον φαιδρῶς ἐξαστράπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστούς· Ἀποστόλων χορευοῦσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτὰς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θεῖαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἄρας ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῆ πατρῶα, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκήδευσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἰμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράστως· Ὅθεν τούτου μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα Πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην κατεφίλησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σὲ ὧ Ἰωσήφ καθορῶσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΤΙ ΤΡΙΤΗΤΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ... ἰστώμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, κἄν πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Ἄληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι· Ἐσκύλευται Αἰδης τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανόντος Ἄνακτος.

Ῥεῖθρα δακρυρῶρου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσαι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν· ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστάπτουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρόν, γυμνόν, ἐσμυρτισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὀ νεκροὺς ζωώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, πῶς τέθαιπται; Ἄλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστὲ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ὁ σώσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐλεησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρησάτω ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντριψάς κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χειῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ Ἄιδου, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σου παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεισα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε· Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἢ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄρᾶν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμνῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνημᾶ σου Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτόν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες

τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ΄.

Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Σταυρώσιμον.

Ἐκουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι. (δίς)

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἁγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὑροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας,

ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἄρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριάι· Ἥλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἢ ἀνέστη ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαράν, ἔφη· Ὁ Χριστὸς ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἐγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας ἐνούσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς τὸ μνημῆμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θεῖόν σου Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον μηνῦσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προῦπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίρετε, βοᾶς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην κατεφίλησαν.

Ἐψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριάι, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτούσῃ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνουσαν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὄν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμᾶμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερῶγγυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ

Οικτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὕμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σου, σὺν τῇ
Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ... ἰστώμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ῥήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Λόγου,
προσκαθημένων νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ
τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι
ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἄιδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις,
τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ὁρθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθύν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ
παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς
λογιζόμεναι, τὸν Ἄιδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις
βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἄπιτε τὴν
Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστὴν
Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τὸ
πρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς·
οὗ τὴν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, κἂν
προεθρηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν
Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν
λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων;

ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ἀποστολικόν.

Ἐμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν Εὐσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἦν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐρῶσαν μύρα μετὰ δακρῶν, ἐπὶ τὸ μνημᾶ σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀπολυτικά τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΕΜΠΤῆς Τῆς Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Αναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῳ, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλειῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πάση τῇ γῆ, τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τετέλεσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρῴρησιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτήρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ, μυρίσαι σε Φιλάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐτὰς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν Ἄϊδην καὶ τὸν θάνατον.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄ καὶ τῶν Κανόνων ἢ Ἀκολουθία, ὡς προοδηλῶται.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Αναστάσιμον.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαίρει, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Αναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι. (δίς)

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφέρομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾶ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστίν, ἢ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτής, τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις εἰπών· Οὐπω ἀναβέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μὴ μου

ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμᾶς.
Ἦθεν, μετὰ ταῦτα ὥραθης, καὶ δι' ἐμφυσημάτων τούτοις, δέδωκας Σωτῆρ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ῥήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ
Ἀνάστασιν, Μύσται μὴ πιστεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν
καὶ σουδάριον, ὁρᾶται τῷ τάφῳ, ὃ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέεται.
Ἦθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὁρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ
τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήγησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην
κατεφίλησαν.

Ἦφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὠραῖος, Χριστὸς ὁ Κύριος·
Ἄιδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει
ἢ κτίσις, μέλπει ἐορτάζουσα, ἢ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ
πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν
πανήγυριν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κιρνᾶτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος
κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας
μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν·
τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄιδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε
τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ
νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν
θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα

τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε. Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκλάλητον, ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσαι τὴν πρὸς αὐτόν, παρόρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῃαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντροφῶντες· καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἠτοῦντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρησάτω ἡμᾶς.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ γεγονάσι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἡιτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντριψίας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοιξας πύλας Παραδείσου ἄνθρωποις, δόξα σοι.

Ἀπολυτικά τὰ συνήθη.

Ἐκτενής καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, βουλήσει γὰρ ἠυδοκήσας σαρκὶ ἀνελεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὖς ἔπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχεσ πασι Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Ὅτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήγγησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον; ὁ πασι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἔκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἢ πάντων ζωή.

(δίς)

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

(δίς)

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, κἂν πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἄληκτον καὶ θεῖαν χαρμονήν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὤφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι· Ἐσκύλευται Ἄιδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανόντος Ἄνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην κατεφίλησαν.

Ῥεῖθρα δακρυρῥόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου

χαράν· ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστάττουσαν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μετάρθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτῆς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἔξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποίησαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριαι κιρνᾶτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Αἰδῆς θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμᾳ σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Αποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζῶν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν, γυμνόν, ἐσμυρτισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, πῶς τέθαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β΄.

Παρθένον ἢ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β΄

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἔγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβεροῦ, καὶ κραταιῶν δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερῶθήννυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σὲ κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα, ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ...

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες...

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί...

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῶι ΣΑΒΒΑΤῶι ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

ᾠχος β'. Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῆ ἀγνεία ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴ γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος. (δίς)

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στ΄, τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ΄ καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἦ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μηνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Αὐτόμελον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδιά καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ὅτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντός κατετέθης, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός, Αἰδῆς ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετριβήσαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοίχθησαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδὰμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην κατεφίλησαν.

Ὅτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριπτον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον, πλευρὰν ἐλόγγχευσαν· ὅμως, τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

* Ἐν τισι χειρογράφοις ἀναγινώσκειται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρῶτα Τροπάρια εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.